

בבית המשפט העליון

רע"פ 5613/09

בפני: כבוד השופט א' א' לוי

המבקש: יעקב אסרף

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים, בע"פ 2708/08, מיום 22.5.09, שניתן על ידי
כבוד ס. הנשיא השופט חבש עוני

בשם המבקש: עו"ד אריאל יהודה לשם

החלטה

1. בית-המשפט לתעבורה בירושלים הרשיע את המבקש, בהתבסס על הודאתו, בעבירה של נהיגה בשכרות – לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 בצירוף תקנה 169 ב לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. זאת, לאחר שבבדיקת אוויר נשוף שנערכה לו, נמצא בדמו אלכוהול בשיעור של 500 מיקרוגרם בליטר אוויר, היינו, כפל השיעור המותר בתקנות התעבורה. בעקבות הרשעתו נדון המבקש ל-250 שעות שירות לתועלת הציבור, ולעשרה חודשי פסילה מנהיגה.

2. המשיבה, שהתקשתה להשלים עם מה שנראה בעיניה עונש קל מדי, ערערה על גזר-הדין לבית-המשפט המחוזי בירושלים. ביום 20.5.2009 קיבל בית-המשפט המחוזי (כבוד השופט ע' חבש) את הערעור, בקובעו כי יש בעונש משום סטייה ניכרת לקולא ממדיניות הענישה הנהוגה בעבירה מסוג זה. עוד נקבע, כי בעניינו של המבקש לא התקיימו אותם טעמים מיוחדים אשר עשויים להצדיק סטייה מעונש הפסילה המינימאלי הקבוע בתקנה 39 א לפקודת התעבורה, מה גם שבית-המשפט לתעבורה לא עמד במפורש על הטעמים בגינם מצא להקל עם המבקש, אלא הסתפק בנימוק "שקלתי". לאור הנסיבות והעבר. נוכח האמור, ולאחר ששקל את כלל הנסיבות, ובין היתר, את

חומרת העבירה בה הורשע המבקש, העובדה שלחובתו שמונה הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, נסיבותיו האישיות והעובדה כי החל לשאת העונש, ביטל בית-המשפט המחוזי את חיובו בשירות לתועלת הציבור, ותחת זאת העמיד את תקופת הפסילה מנהיגה על 24 חודשים, מהם שניים על-תנאי.

3. עתה עותר המבקש כי תינתן לו רשות לערער על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי. לדידו, החמיר בית-המשפט המחוזי בעונשו יתר על המידה, תוך התעלמות מהודייתו בהזדמנות ראשונה ומכך שעיסוקו בממכר דברי סדקית מחייב אותו לנהוג. עוד סבור המבקש כי לא היה מקום להחמיר בעונשו גם נוכח העובדה, כי הוא סיים לשאת בתקופת הפסילה המקורית שנגזרה לו עוד קודם להכרעה בערעור. לבסוף נטען, כי ערכאת הערעור התערבה בממצאים שבעובדה ומהימנות שנקבעו בידי הערכאה הדיונית, וזאת עשתה בהעדר עילה ובניגוד להלכה המושרשת, לפיה התערבות ערכאת הערעור בממצאים ממין זה שמורה למקרים חריגים בלבד.

4. אין בידי להיעתר לבקשה. ראשית, נוכח העובדה כי אין עניינה אלא בשאלת יישום הוראתו של סעיף 39א לפקודת התעבורה בנסיבותיו הפרטניות של המבקש. והרי, הלכה מושרשת היא, כי רשות לקיומו של ערעור שני שמורה למקרים המעוררים סוגיות משפטיות בעלות חשיבות כללית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), ומקל וחומר נכון הדבר כשהערעור מצטמצם לענין העונש (רע"פ 10231/03 קורן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1) 646 (2003)).

שנית, אף לגופו של עניין סבורני כי אין בבקשה ממש. לא ניתן להפריז בחומרה שבנהיגה בגילופין, בה טמון סיכון משמעותי לשלומו של ציבור המשתמשים בדרך. לכך ניתן ביטוי בתקופת הפסילה המנדטורית בת השנתיים, אותה קבע המחוקק כעונש לנהגים שתויים, וממנה רשאי בית-המשפט לסטות אך בהתקיים נסיבות מיוחדות (סעיף 39א לפקודת התעבורה; רע"פ 9560/05 גבארה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 14.10.2005)). בית-משפט זה עמד לא אחת על הצורך בביעור התופעה המסוכנת של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים באמצעות ענישה ממשית ומרתיעה (רע"פ 3343/04 נפתחי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 16.5.2004)). בהתאם לכך, נפסק כי השימוש בסמכות לסטות מעונש הפסילה המינימאלי שמור למקרים חריגים ביותר (רע"פ 7507/08 עוזיאל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 22.9.2008)). עניינו של המבקש אינו נמנה עם אלה, ועל כן החלטתי לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, כ"ב בתמוז התשס"ט (14.07.09).

שׁוֹפֵט